

ПАМЕТНИЯТЪ ДЕНЬ

Нашата дружина (2. отъ 41. полкъ) трѣбваше да иде въ с. Шахлии да вземе отъ тамъ и да придружи обратно до бивака едно артилерийско отдѣление. Рано сутриньта на 5. октомврий, нѣколко часа преди да съмне, ние излизахме изъ тъмнитѣ улици на заспалото село. Работата не бѣше важна, ни толкова опасна, но ние, още тѣй нови и ревностни въ военнитѣ работи, сами предавахме особена мистериозность на похода си.

Вънъ отъ селото спрѣхме за малко. Нашата рота бѣше напредъ, следъ нея на известно разстояние — останалитѣ три. По компаса и звездитѣ ние се ориентирахме и подъ свѣтлината на единъ фенеръ се мъчехме да налучкаме на картата истинския пжтъ за Шахлии. Намѣрихме тоя пжтъ и тръгнахме.

Помня добре тая ясна и тиха нощъ. Една отъ тия нощи, когато звездитѣ сж много повече отъ всѣки другъ пжтъ, когато въ дълбоката и тъмна лазуръ непрекъснато пламватъ и гаснатъ хиледи трепетни сияния, като примреженитѣ погледи на безбройни очи. Срѣдъ безмълвното мълчание, което обгръщаше за-